

Bilag til f. t. l. om ophævelse af forældede regler

§ 18. Enhver, som efter denne Fr. er berettiget til at nyde Fribefordring til de i § 16 ommeldte Reiser, bør, forsaavidt der ikke, i Henhold til hvad foran i § 8 samt § 11 og § 12 er bestemt, er tilstaaet en vis Pengegodtgørelse istedetfor Befordring in natura, være forsynet med et paa den i bemeldte § 16 foreskrevne Maade udfærdiget Pas, enten for hver enkelt Reise eller, hvis Reiser af samme Art jevnlig forefalde, samt naar Omstændighederne ellers maatte gjøre saadant mere hensigtsvarende, for et bestemt kortere eller længere Tidsrum, hvilket dog ikke i noget Tilfælde maa overskride 1 Aar. Det paaligger derhos den Pashavende, strax efter fuldendt Reise, eller hvis Passet er udstedt for en bestemt Tid, da naar denne Tid er forløben, at tilbagesende Passet, forsynet med de i efterfølgende § 35 befalede Paategninger, til den Autoritet, der har udstedt samme.

§ 19. Naar det meddelte Pas lyder paa sædvanlig Kiøbstadbefordring, og Reisen skal tiltrædes fra Kiøbenhavn, rekvireres Befordringen hos det almindelige Befordringsvæsen af den Autoritet, der har udstedt Passet, hvilken Autoritet efter tilstillet Regning drager Omsorg for sammes Betaling, der iøvrigt inddrages under den Repartition, som for de forskellige Befordrings-Udgifter i det Følgende foreskrives. Udenfor Kiøbenhavn haver den Reisende, ved at fremsende det udstedte Pas, at rekvirere Befordring hos Opsynsmanden for Befordringsvæsenet, som ved Vognens Afgivelse tilbageleverer Passet til den Reisende. Skal derimod Befordringen ydes af Landboere, bør forommeldte Requisition skee til Amtsforvalteren, i Regelen 24 Timer førend Befordringen agtes benyttet, for at den efter Budsendelse til Sognefogden betimelig kan af denne worde tilsagt og derefter møde til den bestemte Tid. Dog undtages herfra de Tilfælde, i hvilke det, navnlig paa Grund af forskellige Amtsreisere Beskaffenhed, vilde være u hensigtsmæssigt at rekvirere Befordringen til disse hos Amtsforvalteren, og bør da Requisitionen skee til den nærmeste Sognefoged, der uden Ophold har at tilsige Befordringen. Ligeledes skal det, naar Nødvendighed i enkelte Tilfælde maatte kræve det, være den Reisende tilladt under behørig Legitimation ved Befordringspassets Forevisning at rekvirere Befordringen hos den nærmeste Sognefoged. Om de Befordringer, der afgives efter saadanne directe Requisitioner til Sognefogden, haver denne uopholdeligen at underrette Amtsforvalteren.

§ 20. Forsaavidt der til de Fribefordringer, der ommeldes i forestaaende § 2, § 3 og § 4 skal afgives Befordring af Landdistricterne, bør der, naar undtages saadanne Tilfælde, i hvilke et forholdsviis betydeligt Antal, enten bespændte Vogne eller Førspandsheste, udkræves, f. Ex. til forefaldende større Militairtransporter, ikke tilsiges andre, med Hensyn til den paagieldende Reise iøvrigt kiørepligtige, Hartkornsbrugere, end fra det Sogn, hvori Mødestedet er beliggende, saavelsom fra de andre Sogne, hvis Kirker ligge i ikke større Afstand fra Stedet, hvorfra Befordringen skal afgives, end 1 Miil i lige Linie. Forommeldte større Transporter bør derhos, forsaavidt Omstændighederne paa noget, Maade tillade det, skee paa den for Landmanden i Henseende til Pløining og Kornhøst beleiligste Tid. Iøvrigt skal det være Pligt for vedkommende Sognefogder, ved alle betydelige Kiørseler og Transporter, saavelsom ellers, naar det efter Fornødenhed paafordres af vedkommende Autoriteter, personlig, eller ved en paa eget Ansvar antaget Mand, at medfølge til Hest, for at vaage over god Orden paa Veien og Skiftstederne.

§ 21. Den i næstforegaaende § 20 indeholdte Forskrift om den Grændse, udenfor hvilke, Landboerne ikke i sædvanlige Tilfælde kunne tilsiges til Befordrings Afgivelse, skal dog være uden Anvendelse paa de Amtsreiser, som, efter dertil i Henhold til foregaaende § 14 meddeelt Tilladelse, vedblive i noget Amt indtil videre at forrettes in natura uden Betaling, hvorimod det ved den i nysnævnte § 14 foreskrevne Regulering bliver at iagttage, at Byrden fordeles over det hele vedkommende District saa ligeligt som muligt.

§ 22. De i næstforegaaende § 20 og § 21 omhandlede Befordringer kunne i Regelen, og naar betydelige Kiørseler undtages, ikke fordres ydede for en længere Veistrækning end i det høieste 4 Miil, dog at paa de enkelte Steder, hvor særegne Regulativer herom maatte være gieldende, disse skulle vedblive uforandrede, ligesom hidtil.

§ 23. I alle de Tilfælde, i hvilke der efter denne Fr. kan være Spørgsmaal om Vejlængden, bliver denne, naar ikke anden Bestemmelse derom haver, at beregne efter Videnskabernes Selskabs Kort i lige Linie, med Tillæg af 1/8 for Veiens Krumninger.